

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Strasser Tibor ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Mucsi Péter ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2007. április 5. napján meghozott, 27.P.24.615/2006/7. számú ítélete ellen az alperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A peres felek a másodfokú költségeiket maguk viselik.

Kötelezi az alperest, hogy 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket, a felperest pedig, hogy 5.000 (ötezer) forint csatlakozó fellebbezési illetéket fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes becsületét s jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a felperes által társasháza lakói megbízásából ...-ére összehívott rendkívüli közgyűléssel kapcsolatban ...-én és ...-án írt, a társasház lakóihoz is eljuttatott leveleiben valótlanul azt állította, hogy a rendkívüli közgyűlésre szóló meghívót aláíró (azaz a felperes) törvényes felhatalmazás nélkül cselekedett; továbbá, hogy a közgyűlés összehívása törvényellenes volt, mert az aláíró tulajdonostársak a felperes részére törvényes felhatalmazást nem adtak, s ez okból a közgyűlésen hozott minden határozat hatálytalan, mert törvénytelen alapon törvényes működés nem lehet.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül a két levéllel azonos formátumban készítendő levélben tudassa a társasház lakóival a jogsértés elkövetését és fizessen meg a felperesnek 150.000 forint kártérítést.

Az ezt meghaladó keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak 9.000 forint eljárási illetéket, míg 15 napon belül az alperesnek 15.000

forint perköltséget. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 21.000 forint eljárási illetéket.

Az ítélet indokolásában ismertette a bizonyítási eljárás szabályaira vonatkozó törvényi rendelkezéseket, valamint a Ptk. 75. § (1) bekezdését, a Ptk. 76. § és a Ptk. 78. §-ában foglaltakat, míg a kártérítés körében a Ptk. 339. § (1) bekezdésében és Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdésében írtakat. Kifejtette, hogy az eljárás során a felperesnek azt kellett igazolnia, hogy az alperes a közléseivel olyan sérelmes helyzetet eredményezett, ami nem vagyoni hátrányt okozott, az alperesnek pedig azt kellett bizonyítania, hogy állításai megfeleltek a valóságnak.

A felek nem vitatták, hogy az alperes a társasház valamennyi lakójának eljuttatta a keresettel sérelmezett leveleket, a felperes pedig bizonyította, hogy rendelkezett a rendkívüli közgyűlés összehívására megbízással. Bár ezt az alperes vitatta, azonban közlése, hogy az ...-i közgyűlés összehívása törvényes felhatalmazás nélkül történt nem valós. Önmagában az, hogy a lakók ...-án nem közölték az alperessel, hogy ki hívja össze a közgyűlést, nem teszi nem létezővé a felperes megbízatását és nem cáfolja jogosultságát, még akkor sem, ha megbízását nem igazolta, azt a meghívóhoz nem csatolta.

Jelen perben azonban a bíróság nem foglalkozott azzal, hogy a felperes a törvényeknek megfelelően járt-e el, vagy rendelkezett-e elegendő, megfelelő felhatalmazással a lakóktól, hanem csak a levél tartalmát vizsgálta, annak az alperesi kijelentésnek a valóságtartalmát, hogy volt-e felhatalmazása a közgyűlés összehívására; hogy minden a rendkívüli közgyűlésen hozott határozat hatálytalan, azért mert törvénytelen alapon törvényes működés nem lehet. Ezek a közlések azonban valótlanok.

E kijelentések sértő voltát is megállapította amiatt, hogy alkalmasak a megítélés negatív irányba való megváltoztatására, mert így a felperesről kedvezőtlen képet alakított ki a lakótársakban, ezért a jogsértés megállapítása indokolt, és az elégtételre irányuló kérelem is alapos.

Az alperes által használt jogsértő kijelentések súlyuknál fogva hátrányt okozhattak a házban lakó s a közbizalom alapján végzett munkát ellátó felperes számára, azonban konkrét sérelem bizonyítottsága hiányában az elsőfokú bíróság csak kisebb mértékű kárigényt tartott megállapíthatónak. Kiemelte, hogy a jóhírnév és a becsület tiszteletben tartása a kulturált együttélésnek előfeltétele, ugyanakkor egymás tevékenységének bírálata nem vezethet ahhoz, hogy valótlan, sértő kijelentéseket tegyenek a lakók bizalmát élvező személyek.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve annak megváltoztatását és a kereset elutasítását.

Előadta, hogy az ítélet indokolásának első bekezdésében az elsőfokú bíróság leírja ugyan, hogy a társasház lakóinak 1/18-a a tetőszerkezet életveszélyes állapota és az elhárítás finanszírozása okán kérte a rendkívüli közgyűlés összehívását, valamint, hogy a közös képviselő írásos szavazásra vonatkozó szavazólapot küldött ki minden tulajdonostársnak a ...-os ügyiratszámú határozat alapján, mely szerint a társasház tetőszerkezete életveszélyes, és az erre vonatkozó határozat ellen fellebbezésnek sincs helye.

A szemle után kapott árajánlat alapján a felperest is tájékoztatták arról az anyagi lehetőségekről és a tulajdonostárs ajánlatáról, amely vonatkozásában viszont a képviselőnek semmilyen hatásköre nem volt.

A felperesnek a közös tulajdon odaadásához szükséges 51 %-nyi írásbeli szavazattal kapcsolatos nyilatkozata sérti a társasházakról szóló 2003. évi CXXXIII. törvény rendelkezéseit, mert a felszólítás semmiféle megbízásról nem szólt és „nem életszerű az aláírásra előkészített felszólítás mellett a külön írásos megbízás készítése sem.”

A közös képviseletet ellátó cég ...-án minden aláíró felé válaszlevelet küldött azzal, hogy a folyamatban levő írásos szavazást le kell zárni és a rendkívüli közgyűlés várható időpontja is közlésre került a levélben. A társasház rendkívüli közgyűlését alperes neve nem hívta össze, így az ezzel kapcsolatos állítás valótlan.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az alperes azon kijelentéseinek valótlan és sértő voltát megállapította. E körben hivatkozott a Ptk. 474. § (3) bekezdésére a 2003. évi CXXXIII. törvény 35. §-ában foglaltakra továbbá a társasházakról szóló törvény 33. § (1) bekezdésére, valamint a Ptk. 222. §-ában foglaltakra.

Kifejtette, hogy a felperes neve pusztán jelzőként, a meghívót aláíró személy megjelöléseként került megemlízésre, és a tulajdonostársak számára megkülönböztetésre illetve azonosításra szolgált, így az nem érinti a felperes személyét, nem tartalmaz személyiségsértésre vonatkozó kitélt és önmagában a jelző sem alkalmas a jogsértés megállapítására. Annak feltüntetése, hogy rendkívüli közgyűlési meghívóról van szó a felperest nem tünteti fel rossz színben és a véleménynek, illetve értéktételnek, a mondat jelzős szerkezetéből fakadóan a felperes személyére vonatkozóan nincs sértő tartalma sem.

A felperes csatlakozó fellebbezésében nem vagyoni kártérítés összegének felemelését kérte.

Az alperes ellenkérelmében előadta, hogy valótlan az a felperesi állítás, hogy a közös képviselet nem hívta össze a közgyűlést. A levelében arról is tájékoztatást adott, hogy a társasházi törvény rendelkezéseinek a nem a közös képviselő által megküldött meghívó alakilag nem felel meg, és a felperes felhatalmazás nélkül nem hívhatta volna össze a közgyűlést.

Állította, hogy a felperes sérelme nem valósult meg.

Az alperes fellebbezése és a felperes csatlakozó fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és a rendelkezésre álló bizonyítékok helytálló értelmezésével érdemben is helyes döntést hozott.

Az Alkotmány 59. § (1) bekezdése alapján a jóhírnév védelméhez való jog mindenkit megillet, továbbá az Alkotmány 61. § (1) bekezdése biztosítja azt is mindenki számára, hogy szabadon élhessen véleménynyilvánítási jogával.

Az alkotmányos rendelkezések alapján a Polgári Törvénykönyv védelemben részesíti a személyhez fűződő jogokat, és ezen belül a legjelentősebb személyiségi jogokat külön is nevesíti. Így a Ptk. 78. §-ának (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jó hírnév védelmére is, a (2) bekezdés szerint pedig jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyére vonatkozó, azt sértő, valótlan tény állít, híresztel, vagy való tény hamis színben tüntet fel.

Az 1993. évi XXXI. törvénnyel a magyar jog belső részévé vált Emberi Jogok Európai Egyezmény 10. Cikke is arról rendelkezik, hogy mindenkinek joga van véleménynyilvánítás szabadságához, s ez a jog magában foglalja a véleményalkotás szabadságát is.

A Magyar Köztársaság Alkotmánybírósága is több határozatában foglalkozott a véleménynyilvánításhoz való alkotmányos alapjog tartalmával, terjedelmével, korlátaival és védelmével. A bíróságok által következetesen alkalmazott eseti döntések értelmében a véleménynyilvánítás akkor sérthet személyhez fűződő jogot, ha a kifejtett vélemény kifejezőmódjában „indokolatlanul bántó, sértő, burkoltan valótlan tényállítást fejez ki” vagy nyilvánvalóan ellentétes a véleményalkotás elemi szabályaival.

A Fővárosi Ítéltábla rámutat arra is, hogy a bíróságnak mindig az adott tényállás, a szöveg tartalma, a szóhasználat, valamint az egyéb rendelkezésre álló és lényeges körülmények alapján kell döntenie abban a kérdésben, hogy mely esetben valósul meg személyiségi jogsértés, mert a sérelmezett közléseket, kifejezéseket valóságos tartalmuk szerint és a társadalmilag kialakult közfelfogás alapján kell értékelni.

Jelen perben egyértelműen bizonyítást nyert az, hogy a felperes rendelkezett a közgyűlés összehívására felhatalmazással, arra volt megbízása, így ebből kifolyólag valótlan az az alperesi közlés, hogy a rendkívüli közgyűlésen hozott határozatok emiatt hatálytalanok, mert „törvénytelen alapon törvényes működés nem lehet.”

Az alperes ezzel szemben az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget és ezen közlésekkel azt állította, hogy a felperes törvénysértő módon járt el illetve a felhatalmazás hiányára vonatkozó állításával csalásra is utalt, ezért a kijelentések valótlanosságuk mellett sértők is, alkalmasak a felperes megítélésének hátrányos befolyásolására a lakókörnyezetben.

A másodfokú bíróság kiemeli azt is, hogy a személyhez fűződő jogok megsértésének megállapítása iránti eljárás nem alkalmas más jogterülethez tartozó vita elrendezésére, vagy elbírálására, így nem tartozik jelen peres eljárásra annak a kérdésnek az eldöntése, hogy a társasház közös képviselője jogszerűen járt-e el, intézkedései a törvényi rendelkezéseknek megfeleltek-e illetve, hogy a társasházközösség határozatai megfeleltek-e a jogszabály előírásainak.

Jelen perben kizárólag a felperes által sérelmezett kijelentések jogsértő voltának megállapítása képezte a per tárgyát és e körben az elsőfokú bíróság helytálló döntést hozott, amikor a felperes által sérelmezett közlések miatt a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja alapján megállapította a jóhírnévsértést.

A Ptk. 84. § (1) bekezdésének c) pontjának megfelelő rendelkezést hozott az elégtételadás módjáról is, amely a bírói gyakorlatnak is megfelelő.

A felperesi csatlakozó fellebbezésben foglaltak alapján a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakat emeli ki:

A Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja értelmében az, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint.

A Ptk. 355. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni. A (4) bekezdés alapján kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy

költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

A Ptk rendelkezései alapján a személyhez fűződő jogok megsértése esetén a sérelmet szenvedett személy az általános szabályok szerint igényelhet kártérítést, így a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint bizonyítania kell, hogy a jogsértés miatt, azzal releváns okozati összefüggésben nem vagyoni hátrány érte.

A nem vagyoni kártérítés körében az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI. 1.) számú határozatát és a Legfelsőbb Bíróság iránymutatása alapján kialakult bírói gyakorlatot is irányadónak kell tekinteni.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a felperes csatlakozó fellebbezése nem tartalmazott olyan hivatkozást, ami indokolná az elsőfokú bíróság ítéletének - a nem vagyoni kártérítés körében történő - megváltoztatását.

A felperes nem hivatkozott további hátrányra sem, illetve olyan körülményre, amit az elsőfokú bíróság az érdemi döntése meghozatalakor ne vett volna figyelembe, ezért a másodfokú bíróság a csatlakozó fellebbezést megalapozatlannak ítélte meg.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése és a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján helybenhagyta helyes indokaira utalással.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban felmerült költségekről a Pp. 239. §-án keresztül is érvényesülő Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

, 2007. november 27.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s. k.
a tanács elnöke

. Győriné dr. Maurer Amália s. k.
előadó bíró

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő